

tásképpen kicsit megemelte a kanalát, és ránézett a májgombócra, és abban a pillanatban, már amikor ránézett a kanalára, szóval, akkor, elsápadt a Béla, és hirtelen öklendezni kezdett, és felugrott, mint aki rosszul van, és rosszul is volt, az látszott rajta, látszik az ilyesmi az emberen, a Béla különben is zöld volt már ekkor, inkább zöld, mint fehér, és előbb levegő után kapkodott, majd váratlanul nagyon erős, bőfögésszerű hangot adott ki, de nem bőfögött, hanem hányt, szerencsére csak a padlóra, sugárban, mint valami gejzír tört fel belőle a májgombóclevés, és a ki tudja még mi, az aperitif, meg minden.

De akkor már a nővérem, az Irma is sikoltozott, és sírt, és *minden mindig miattad van*, kiabálta, és kirohant a szobából.

Csak akkor láttuk meg mi is, az anyám, az Ancika, meg én, meg az apám, hogy a szép, méretes májgombócok telis tele vannak kukacokkal.

Nem éltek már azok a kukacok, persze, hiszen megfőzte őket az anyám, az Ancika, de jól láthatóan ott voltak, benne a májgombócban, sárgán virítottak, sok-sok kukac, akkorák, mint a jól meghízott cseresznyekukacok.

Az anyám, az Ancika, hozott akkor egy pohár vizet a Bélának, a klarinéttanárnak, és valami olyat mondott, hogy *ilyesmi bárhol előfordul*.

Még a legjobb családban is.

És, hogy *ne zavartassa magát* a Béla, mert ő, mármint az anyám, majd feltörli a padlót.

És, hogy *biztos a búzacsíra*, magyarázta az anyám.

Merthogy az anyám, az Ancika, nagyon szeretett mindig is magyarázni.

NÉMET PAVILON ANNE IMHOF: FAUST CÍMŰ PERFORMANSA